

Un adolescent, un idol și multă dragoste

David Daniel Adam

Trupul meu creștea ușor-ușor, mult deasupra firului ierbii, florilor și găzelor mărunte, se înălța ca un templu spre cer, înăuntrul căruia sufletul meu se simțea ca un idol și îmi doream cu toată ardoarea adolescenței să fiu aclamat, admirat, adulat și mai ales iubit de fata aceea cu ochi de topaz, cu zâmbetul blând și mai larg ca orizontul, cu palmele mici, dar mustind de mângâierile pe care nu le dăruise nimănui încă și pe care credeam că le păstrase pentru mine ca o ofrandă adusă sufletului meu atât de drag sufletului ei pereche. Pofteam la mângâierile ei, ca la untul întins de mama pe felia albă de pâine și știam că buzele ei sângerii așteptau cu înfrigurare să le sărut, ca să revărsase asupra buzelor mele ambrozia, care se cuvenea numai mie și zeilor. Tinerețea pulsa în mine și doream să cuprind întregul univers cu brațele mele tari; Toate făpturile de pe pământ, de sub pământ, din ape și cele care cutreierau văzduhul trebuiau să mă cunoască, să mă asculte și să se remodeleze sub mâinile mele creatoare să mi se supună și să se îmblânzească sub apăsarea privirilor mele tăioase ca sticla; Nimic însă nu mai doream, când adormeam liniștit la umbra răcoroasă a cârlionților ei.

(din ciclul Varstele omului)